

Sygn. akt I C 57/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Miller

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę:

1. oddala powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 złotych (trzy tysiące sześćset siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Syg. akt I C 57/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 stycznia 2018 r. J. P., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 14.000 zł tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wyjaśnił, że kwota dochodzona pozwem stanowi zadośćuczynienie za krzywdę doznaną przez powoda na skutek kolizji drogowej w dniu 26 września 2011 r., a związaną ze złamaniem żuchwy oraz ran tłuczonej brody. W toku postępowania likwidacyjnego pozwany, u którego sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych, przyjął odpowiedzialność za zdarzenie i wypłacił na rzecz powoda 11.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pełnomocnik powoda w korespondencji z dnia 1 września 2016 r. odwołał się od decyzji pozwanego, wskazując iż przyznana kwota ma charakter symboliczny i nie kompensuje krzywdy doznanej przez powoda. Wypłacona kwota zadośćuczynienia – zdaniem strony powodowej – jest jednak nieadekwatna do rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy.

/pozew k. 2-4v/

Pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wskazał, że widzi możliwość zawarcia ugody, na mocy której: (...) S.A. zapłaci na rzecz powoda kwotę 7.000 zł tytułem roszczeń w związku z wypadkiem z dnia 26 września 2011 r. w terminie 14 dni wraz z odsetkami ustawowymi w razie uchybienia terminowi płatności, oraz kwotę 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego; powód oświadczy, że zawarcie ugody i zapłata powyższych kwot spowoduje zaspokojenie jego wszelkich roszczeń obecnych jak i ewentualnych przyszłych związanych ze zdarzeniem z dnia 26 września 2011 r. zarówno w stosunku do pozwanego, jak i podmiotu odpowiedzialnego za szkodę.

W sytuacji odrzucenia propozycji ugody strona pozwana nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie w całości, zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Nie kwestionując zasady swej odpowiedzialności pozwany oświadczył, że przyznana w toku postępowania likwidacyjnego na rzecz powoda kwota 11.000 zł tytułem zadośćuczynienia w pełni rekompensuje krzywdę doznaną przez powoda w związku z wypadkiem. W decyzji z dnia 2 stycznia 2012 r. wskazano, że jeżeli ujawnione zostaną nowe okoliczności i fakty mające istotny wpływ na ustalenie odpowiedzialności lub rozmiar szkody poszkodowany może je zgłosić do Towarzystwa. Tymczasem, mimo złożenia pozwu powód nie przedłożył żadnej nowej dokumentacji. Przede wszystkim zatem pozwany podniósł zarzut przedawnienia. Decyzja o przyznaniu poszkodowanemu świadczenia została wydana 2 stycznia 2012 r., a zatem roszczenie uległo przedawnieniu.

/odpowiedź na pozew k. 53-55/

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 26 września 2011 r. doszło do kolizji drogowej, w ten sposób, że kierowca samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu, w konsekwencji czego zderzył się z prawidłowo jadącym pojazdem marki Y. o numerze rejestracyjnym (...). Wskutek wyżej wymienionego zdarzenia poszkodowanym został powód J. P..

/okoliczność bezsporna/

Powód w dniu 26 września 2011 r. doznał obrażeń w wypadku komunikacyjnym. Był wtedy motocyklistą i uderzył w samochód. Po zdarzeniu przewieziono go karetką do szpitala im. K., następnie po badaniu przekazano go do dalszego leczenia w szpitalu im. B..

/dowód z przesłuchania powoda k. 100-101/

Po wypadku w dniu 26 września 2011 r. przewieziono powoda karetką do szpitala im. K., następnie po badaniu przekazano go do dalszego leczenia w szpitalu im. B.. Jak wynika z dostępnej dokumentacji medycznej (kart medycznych czynności ratunkowych, karty informacyjne i historie choroby leczenia szpitalnego, karty leczenia w poradni) po wykonaniu badań z TK, USG i ze zdjęciami RTG wyłącznie stwierdzono złamanie głowy prawego wyrostka kłykciowego żuchwy, ranę tłoczoną głowy. Badanie TK kręgosłupa szyjnego, zdjęcia RTG klatki piersiowej, kręgosłupa szyjnego i miednicy nie wykazały zmian pourazowych. Po zaopatrzeniu chirurgicznym rany brody w szpitalu im. K. powoda przyjęto do Kliniki (...) w szpitalu im. B.. Tam w dniu 27 czerwca 2011 r. założono wiązania Ivy'ego oraz wyciąg elastyczny. Powoda w dniu 28 września 2011 r. wypisano do domu do dalszego leczenia w poradni chirurgii szczękowo-twarzowej.

W czasie pobytu w szpitalu im. B. poruszał się o własnych siłach. Nie był konsultowany ani nie był później leczony przez chirurga ortopedę. Nie stosowano żadnych unieruchomień kończyn ani kręgosłupa. Po upływie kilku miesięcy od wypadku powód powrócił do intensywnych ćwiczeń na siłowni.

Powód J. P. w dniu 26 września 2011 r. doznał złamania głowy prawego wyrostka kłykciowego żuchwy i rany tłoczonej okolicy brody. Były to obrażenia w zakresie twarzoczaszki. Nie rozpoznano obrażeń w zakresie narządów ruchu. U powoda ponadto w zakresie narządów ruchu występowała lejkowatość klatki piersiowej. Była to zmiana typu wrodzonego, nie mająca żadnego związku z przedmiotowym wypadkiem. Należy przyjąć, że uszczerbek na zdrowiu powoda na skutek doznanych wypadkiem obrażeń nie istnieje w zakresie narządów ruchu.

/karta informacyjna z leczenia szpitalnego k. 27, opinia biegłego ortopedy i chirurga urazowego k. 67, dowód z przesłuchania powoda k. 100-101/

Dnia 28 września 2011 r. powód został wypisany do dalszego leczenia ambulatoryjnego, które podjął w Poradni (...) Szczękowo-Twarzowej w Ł.. Dnia 7 listopada 2011 r. zdjęto wiązania Ywiego. W wyniku wypadku powód doznał

złamania głowy prawego wyrostka kłykciowego żuchwy i rany brody. Trwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 4% zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Pracy Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. B Uszkodzenia Twarzy, z czego złamanie żuchwy wygojone z przemieszczeniem odłamów kości 2% B 24 a, blizna brody 2% B 19a. Cierpienia fizyczne były średnio nasilone i trwały do 14 dni. W tym okresie wystąpiła u powoda zmniejszona aktywność życiowa. Skutki zaistniałych powikłań zostały usunięte ostatecznie w dniu 17 listopada 2011 r.

/opinia biegłego chirurga szczękowego k. 85-86, dowód z przesłuchania powoda k. 100-101/

Sprawca zdarzenia, w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczenia obowiązkowego od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (OC) w pozwanym Towarzystwie.

/okoliczność bezsporna/

W toku postępowania likwidacyjnego na mocy decyzji z 2 stycznia 2012 r. powód otrzymał od pozwanego Towarzystwa (...) kwotę 11.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

/decyzja o przyznaniu odszkodowania k. 35/

J. P. odwołał się od tej decyzji w dniu 1 września 2016 r. podnosząc, że wypłacona kwota tytułem zadośćuczynienia w kwocie 11.000 zł ma charakter jedynie symboliczny oraz nie spełnia funkcji kompensacyjnej zadośćuczynienia. Według powoda naprawienie szkody powinno nastąpić poprzez dopłatę 14.000 zł do wypłaconego dotychczas zadośćuczynienia. Powód powołał się na okoliczności zdarzenia, rozmiar odniesionych obrażeń ciała i przeżytą przez poszkodowanego traumę psychiczną oraz orzeczoną 10% trwały uszczerbek na zdrowiu.

/odwołanie od decyzji k. 36-36v/

Pismem z 14 listopada 2016 r. pozwane Towarzystwo (...) poinformowało powoda, że nie została sporządzona opinia lekarska, która potwierdzałaby 10% trwały uszczerbek na zdrowiu.

/pismo z dnia 14.11.2016 r. k. 38/

Na mocy odwołania z 1 września 2016 r. pozwane Towarzystwo (...) wystosowało 31 października 2016 r. pismo, w którym poinformowało, iż w wyniku ponownej analizy akt sprawy nie znalazło uzasadnienia do zmiany stanowiska dotyczącego wysokości świadczenia przyznanego tytułem zadośćuczynienia.

/pismo z dnia 31.10.2016 r. k. 39/

Równocześnie toczyła się sprawa karna, która zakończyła się skazaniem sprawcy i przyznaniem 1.000 zł od sprawcy na rzecz powoda. Kwota ta została zapłacona powodowi przez sprawcę.

/bezsporne/

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentacji medycznej, opinii biegłych ortopedii i chirurgii urazowej oraz chirurga szczękowego, a także przesłuchania powoda. Opinie biegłych Sąd uznał za pełnowartościowe źródła informacji specjalnych. Powyższe opinie są bowiem wewnętrznie spójne, zupełne i niesprzeczne, a także należyte i wnikliwie uzasadnione. Biegli udzielili wyczerpujących odpowiedzi na pytania Sądu zawarte w tezach dowodowych i odnieśli się do wszystkich okoliczności relewantnych z punktu widzenia uszczerbku doznanego przez powoda. Ponadto, żaden ze zwrotów użytych przez biegłych zarówno w zakresie wnioskowania, jak i części opisowej nie nasuwa wątpliwości co do komunikatywności opinii. Wypada również odnotować, iż nie zostały ujawnione żadne powody w rozumieniu art. 281 k.p.c., które osłabiłyby zaufanie do wiedzy lub bezstronności powołanych biegłych.

Strona powodowa nie przedstawiła Sądowi wyroku w sprawie karnej, mimo zobowiązania. Nie było jednak sporu co do tego, że powodowi sprawca szkody zapłacił kwotę 1.000 złotych w związku ze zdarzeniem.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Niespornym jest, że sprawca szkody wdacie zdarzenia miał zawartą z pozwanym Towarzystwem (...) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Po jego stronie w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego 26 września 2011 r. powstała odpowiedzialność za naprawienie powstałej w ten sposób szkody. Stosownie bowiem do brzmienia przepisu art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch takiego środka, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W przypadku zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych na zasadzie sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności. (art. 436 § 2 k.c.).

Odwołanie do "zasad ogólnych" sprowadza się do ukształtowania omawianej odpowiedzialności według konstrukcji art. 415 k.c., a więc na zasadzie winy. Zmienia się w tych przypadkach rozkład ciężaru dowodu, bowiem poszkodowany powinien wykazać już nie tylko istnienie szkody, jej postać, rozmiar i związek przyczynowy między szkodą a ruchem mechanicznego środka komunikacji, ale też i okoliczności pozwalające na postawienie zarzutu zawinionego działania lub zaniechania sprawcy szkody.

Odpowiedzialność w niniejszej sprawie opiera się na zasadzie winy sprawcy szkody - kierowcy samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Zasada odpowiedzialności nie była przez pozwanego kwestionowana i Sąd uznał, iż została wykazana.

Mając zatem na uwadze powyższe oraz treść art. 822 k.c. stanowiącego, że przez umowę odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony trzeba przyjąć, że na tle obowiązującego prawa roszczenie powódki co do zasady w stosunku do pozwanego jest uzasadnione. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie. Spór dotyczył natomiast wysokości dochodzonego zadośćuczynienia.

W myśl przepisu art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie rozumieniem pojęcia "odpowiednia" suma należy rozumieć przez nią kwotę pieniężną, której wysokość utrzymana jest w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa oraz dostosowaną do okoliczności konkretnego wypadku. Wysokość zadośćuczynienia powinna być uzależniona od nasilenia cierpień, długotrwałości choroby, rozmiaru kalectwa oraz trwałości następstw zdarzenia, przy uwzględnieniu również okoliczności dotyczących życia osobistego poszkodowanego (vide wyrok SN z 1 kwietnia 2004 r., II CK 131/03, LEX nr 327923; wyrok SN z dnia 5 grudnia 2006r., II PK 102/06, OSNP 2008/1-2/11; wyrok SN z 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509). Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być zatem dokonane z uwzględnieniem wszystkich zachodzących okoliczności. Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia jak i kryteria ich oceny muszą być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego (por. wyrok SN z 22 sierpnia 1977 r., II CR 266/77, LEX nr 7980; wyrok SN z 22 czerwca 2005 r., III CK 392/04, LEX nr 177203). Należy mieć również na uwadze, iż zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, które spełnia rolę kompensacyjną w zakresie cierpień fizycznych i psychicznych, powinno reprezentować ekonomicznie odczuwalną dla poszkodowanego wartość i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (zob. uchwała SN z dnia 8 grudnia 1973 r., III CZP 37/73, OSNCPIUS 1974/9/145; wyrok SN z dnia 14 lutego 2008 r. II CSK 536/07 Lex nr 461725)

Z ustaleń dokonanych w sprawie dotyczących obrażeń J. P. wynika, że powód doznał trwałego 4% uszczerbku na zdrowiu w związku z urazem twarzoczaszki. Nie rozpoznano u niego obrażeń w zakresie narządów ruchu. U powoda ponadto w zakresie narządów ruchu występuje lejkowatość klatki piersiowej. Jest to zmiana typu wrodzonego, nie ma żadnego związku z przedmiotowym wypadkiem. Należy przyjąć, że uszczerbek na zdrowiu powoda na skutek doznanych wypadkiem obrażeń nie istnieje w zakresie narządów ruchu. Skutki przedmiotowego wypadku podlegają jedynie ocenie w zakresie chirurgii szczękowo-twarzowej. Z chirurgicznego punktu widzenia doznany uraz spowodował u powoda cierpienia fizyczne i psychiczne średniego stopnia i trwały one około 14 dni. W związku z cierpieniami fizycznymi w tym okresie wystąpiła u powoda zmniejszona aktywność życiowa. Skutki zaistniałych powikłań zostały usunięte ostatecznie w dniu 17 listopada 2011 r.

Rozważając powyższe okoliczności Sąd doszedł do przekonania, iż adekwatna do rozmiaru cierpień doznanych przez powoda wskutek wypadku w dniu 26 września 2011 r. będzie kwota nie przekraczająca 12.000 zł. Powyższa kwota zdaniem Sądu odpowiada wypracowanym przez doktrynę i naukę prawa kryteriom, które należy brać pod uwagę szacując wysokość zadośćuczynienia.

Ponieważ kwota w wysokości 11.000 zł została już powodowi wypłacona przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego, a 1.000 zł w toku postępowania karnego, Sąd oddalił powództwo w całości w zakresie żądania zapłaty kwoty 14.000 zł (pkt 1 sentencji).

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 k.p.c. Powód przegrał proces w całości, a zatem zgodnie z powołanym przepisem został obciążony obowiązkiem zwrotu całości kosztów procesu na rzecz pozwanego. Na koszty poniesione przez pozwanego składają się: koszty wynagrodzenia pełnomocnika ustalone na podstawie § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.poz.1804.j.t.) w wysokości 3.600 zł oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (pkt 2 sentencji).